

РЕШЕНИЕ

№ 3999

гр. София, 16.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 13.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **2847** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е във връзка с чл.26, ал.1 вр. с чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на А. Н. гражданин на РБ С. срещу ОТКАЗ рег.№5364р-3169 от 07.02.2023г. на Директора на Дирекция „Миграция“ –МВР за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България.

По изложените в жалбата съображения –се моли да се отмени отказа. Визира се, че със заявлението да представени необходимите документи, за да се уважи. Неоснователно е постановен последния мотивиран с обстоятелството, че лицето не е било намерено на адреса. Не се оспорва, че същият е в [населено място], [улица], но се твърди, че никъде няма задължения лицето да пребивава там постоянно. В графата на заявлението се вписва само адрес, но не е задължение за пребиваване там. Твърди се, че този адрес трябва да се приравни на постоянния адрес на българските граждани, на който същите могат да не пребивават. Лицето не може повече от 90 дни да е в страната, поради което към момента на проверката обосновано не е било установено. Твърди се и че не е спазен принципа за съразмерност по чл.6, ал.2 от АПК, тъй като ответникът не е преценил, че се засяг права и интереси на лицето и близките му. С оглед изложеното се моли да се уважи жалбата.

В съдебно заседани жалбата се поддържа по писмени бележки на адв.У.. Претендират се разноски.

Ответникът не се представлява по делото и не изразява становище.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата от 15.03.2023г. с ел.подпис, изпратена по имейл, по отношение на отказ връчен на 01.03.2023г. е в срок, поради което следва да се разгледа по съществото ѝ.

За да достигне до извода за нейната неоснователност- съдът съобразява следното:

Пред ответника производството е започнало по заявление вх.№536500-2874 от 03.08.2022г. на л.34.Към заявлението е представено удостоверение на л.23 от ИАБЧ, че А. Н. е от български произход. Представена е справка на л.27 за уведомление за сключен договор от 01.08.2022г. с Н. с работодателя „Никлеон“ ЕООД в [населено място]. Представен е на л.29 трудов договор от 01.08.2022г. за общ работник в строителствоо с месторабота [населено място] с 8 часово работно време. Представена на л.30 е декларация от Л. Л. от 03.08.2022г., че притежава собствено жилище, на който адрес е съгласна Н. да се регистрира. Представени са също акт за раждане и свидетелство за съдимост.

По делото е докладна записка рег.№5365р-2329 от 04.11.2022 на л.24, изготвена от младши полицейски инспектор К. Г., видно от която на 03.11.2022г. съвместно с полицейски инспектор А..А. е направена проверка на адреса в [населено място] по подадени за адреса 5 бр.заявления. При проверката е описано, че на адреса има 2 жилища –на ет.1 и на ет.3 – със сключени договори за наем с чуждестранни граждани от съсобственичката Л. Л.. Посочено е, че са регистрирани съответно на №8 - 7 чуждестранни лица и 3 български граждани.

Представено е на л.20 отрицателно становище от ОД на МВР Б. рег.№5365-2625 от 07.12.2022г.. Видно от същото на 03.11.2022г. е извършена проверка на адреса в [населено място] ул.П. Е. по подадени за този адрес 5 бр.заявления като е проведен разговор с Л. Л., която е съсобственик на апартамента с баща си. Описано е, е жилището е на ет.1, годно е за обитаване, състои се от 100кв.м. като лицето е заявило, че има сключени ббр. договора за наем с чужди граждани и единствено Д. от Събрия живее в него, а останалите лица Л. е видяла само при подписване на договора и същите НЕ ЖИВЕЯТ в апартамента. Посочено е, че Л. има още едно жилище на ет.3, от около 117 кв.м., където живеят баща ѝ и леля ѝ, заедно с двете ѝ деца. Л. е заявила, че за този апартамен също има 6-7 договора с чужди граждани, на които не помни имената,но които не живеят там. Лицето има и трети апартамент от около 40кв.м. на друг адрес в града– [улица] по сведение на същото договори за наем, но нито едно от лицата не живее в това жилище. В справката е отразено, че за жилището на [улица] ет.1 има 5 заявления като са регистрирани от справка АИС“БДС“ 6 чуждестранни лица и 1 български гражданин. На същия адрес на ет.3 са регистрирани съответно 7 чужди граждани и 3 български граждани. Направен е ивода, че жилището не отговаря на изискванията на ЗГР, поради което лицето Н. декларира съзнателно и целенасочено неверни данни като заявява адрес на пребиваване, в който няма намерение и възможност да пребивава. С оглед изложеното е дадено отрицателно становище по заявлението на Н..

Към препиката на л.26 е ръкописното обяснения от Л. Л. в потвърждение на описаните констатации.

Въз основа на посочените обстоятелства ответникът е постановил ОТКАЗ рег.№5364р-3169 от 07.02.2023г. за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България.

Посочено е, че е подадено заявление по чл.25, ал.1 т.1 от ЗЧРБ като лицето се възползва от отбечената процедура при кандидатстване при условията на чл.11, ал.5 от Правилника за прилагане на ЗЧРБ за лица от български произход.. за същите при

влизане в РБ при становище от ДАНС-могат да кандидатстват за разрешение за пребиваване. Съответно може да им се издаде такова, когато държавния интерес налага това или при извънредни обстоятелства, доказани по надлежен ред със съответните документи или след представяне на регистрин трудов договор в НАП, сключен за минимум 6 месеца. В тази връзка е констатирано, че има актуален и регистриран трудов договор. Описано е, че на 03.11.2022г. е направена проверка от служители на група „Миграция“ в Благоевград на адреса, където лицето е декларирано, е пребивава и който адрес е посочен в нотариално заверената декларация, като Н. не е открит на адреса, който съответно е посочен и от други лица. Описано е изложеното от собственичката на адреса, съобразно докладните, поради което е направен извода, че проверката показва, че за да получи разрешение лицето декларира неверни данни относно адреса на пребиваване и така въвежда в заблуждение органа, което се отнася и за нотариално заверената декларация. Посочено е, че лицето е влязло в РБ на 03.08.2022г., поради което пребивава в страната повече от 3 месеца без да посочи актуален и реален адрес. Констатирано е и че не е проявил заинтересованост към инициираното от него административно производство, вкл. като не е предоставил адрес, на който реално пребивава. С оглед изложеното е посочено, че в изпълнение на чл.34, ал.1, т.3 от ППЗЧРБ – лицето е заявило адрес, на който реално не пребивава, поради което попада в контекста на чл.26, ал.1 вр. с чл.10, ал.1 т.23 от ЗЧРБ- представило е документ с нерявно съдържание или е декларирано неверни данни, като в отказа е подчертана последната хипотеза. С оглед изложеното именно на основание чл.10, ал.1 т.1-4, 6-11,14,16,19-23 и 26 и на основание чл.26, ал.1 вр. с чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ – е отказано на лиценопредоставяне на правото на постоянно пребиваване в РБ.

В СЪДЕБНОТО производство- не са представяни доказателства.

С оглед изложеното от правна страна СЪДЪТ намира следното:

Ответникът постановил отказа е компетентен орган, което е видно от чл.34 и следващите от ППЗЧРБ, където е разписана процедурата, която започва със заявление, което се подава пред Дирекция „Миграция“, поради което изрично в чл.57 от ППЗЧРБ е посочено, че Директорът на Дирекция „Миграция“ или упълномощени от него лица разглеждат и се произнасят по заявленията.

В производството няма допеснати процесуални нарушения вкл. съществени такива. Актът е мотивиран, изяснени са релевантните обстоятелства.

Няма спор и касателно описаната хипотеза на приложената правна норма- чл.26, ал.1 от ЗЧРБ разписва, че се отказва издаването на разрешение за пребиваване или продължаването на срока, когато са налице предпоставките по чл.10, ал.1 вкл. т.23 от ЗЧРБ. Видно от чл.10, ал.1 т.23 от ЗЧРБ-деклариране на неверни данни. В заявлението на л.34, което е бланково на стр.1-ва се сочи адрес в РБ. Като такъв е посочен адреса в [населено място] [улица]. Към заявлението е представена на л.30 нотариално заверена декларация от Л. Л., че ще предостави за ползване жилището си на посочения адрес, където е съгласна и да се регистрира.

Следователно – заявените данни в заявлението, ведно със приложената към същото декларация, са неверни. Същите се опровергават от извършената проверка на място в имота и от последващите обяснения на лицето подписало декларацията. Направеното тълкуване в жалбата на заявения адрес – е превратно и нелогично. Лицето заявява адрес на територията на РБ, именно на който може да бъде установено т.е. при тълсене да се намери. В действителност може да не бъде на адреса, но събраните

данни са, че никога не е пребивавало на същия. Не просто, че не е установено в деня на проверката. Да се твърди, че в заявлението се сочи адрес, който може да се приравни на постоянния адрес на българските граждани също не е обосновано. Безсмислено е да се визираща подобен адрес, ако лицето не само не живее на него, но и няма никаква връзка. Целта на адресната регистрация – постоянна и настояща при българските граждани – е различна от адреса, който чужденците заявяват при кандидатстване за постоянно пребиваване. Уставеността им в страната не може да се сравни с тази на българския гражданин, тъй като същата е кратковременна. Чужденецът не може да пребивава на няколко адреса и да има постоянно и настоящо пребиваване, както българските граждани. Отделно е видно, че лицето никога не е пребивавало на адреса, посочен в заявлението. Не е логично, ако работи в действителност и местоработата му е в [населено място], да има жилище в [населено място]. Видно от обясненията на Л. Л. – същата е дала жилищата си формално, по документи само на лицата, сред които и Н.. Ако в действителност апликанта имаше заявеното намерение да пребивава в РБ и пребиваваше, следваше да посочи реален адрес. След като изложеното не е така в действителност посочените от лицето в заявлението обстоятелства, свързани с адреса са неистински без оглед на това дали се намира постоянно или не на адреса. Дори да се приеме тезата на защитата, че лицето не е длъжно да е на адреса постоянно- не се касае за кратковременно отсъствие, а изобщо за неприсъствие на адреса. С оглед на изложеното – изнесените данни са безусловно неистински, поради което отказът е материално законосъобразен.

С оглед изложеното жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли.

ВОДИМ СЪДЪТ и на основание чл.172, ал.2 от АПК

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на А. Н. гражданин на РБ С. срещу ОТКАЗ рег.№5364р-3169 от 07.02.2023г. на Директора на Дирекция „Миграция“ –МВР за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България.

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок с касационна жалба пред ВАС чрез АССГ от съобщаването му. Преписи.

Съдия: